

ВРАБЦЕ

ЧУДНИ АКРОБАТИ

Охлюви донесе
Тошковият татко,
та като ги сготвятъ,
да си хапнатъ сладко.
И той ги захлупи
въ тенджерата дълбока.
— Тошко, не похващай
тая жива стока! —
Тошко отговори:
— Зная, татко, зная.
Съ дяволи рогати
нѣма да играя!

Но шомъ самъ остана,
Тошко друго стори —
стоката отхлупи,
па ѝ заговори:
— Охлювци любезни,
свобода ви давамъ,
че затворенъ мразя
и азъ да оставамъ!
Азъ ще си полегна,
вие си пъплете,
дето ви се иска
тамо си ходете!

И задрѣма Тошко,
а живата стока
волно наизскача
въ стаята широка.
По Тошка попѣпла
и циркъ си направи.
Но Живка се втурна,
брата си избави:
— Ставай, ставай, бате!
Чудни акробати
месець май ти пратилъ!

Ранъ-Босилекъ

КАЛИНКА-МАЛИНКА

Една Калинка-Малинка, съ червени корави
крилца, прошарени съ черни точици, кацна на
ржката на мъничката Елка.

Елка прострѣ ржичката си на слънце и я
държеше неподвижно, за да не обезпокои мал-
ката буболечка.

Калинка-Малинка стоя дълго време спокойна
и неподвижна. Следъ това разпери крилца, шавна
съ тѣхъ и рече:

— Боже мой, где съмъ азъ?

— Ти си почивашъ на моята малка ржичка,
— каза Елка. — Бжди спокойна и седи колкото
искашъ!

— Благодаря ти, малко момиченце, азъ вече
си починахъ, — отговори Калинка-Малинка и поч-
на да се разхожда по ржката на Елчето.

— Откъде долетѣ, Калинке-Малинке? — по-
пита я Елка.

— Азъ ида тукъ отъ малката горичка.
Живѣхъ си спокойно между тревичкитѣ и хубаво
ми бѣше да се качвамъ по тънкитѣ имъ стѣ-
бълца. Но преди малко отъ нѣкъде долетѣ една
страшна птица, по-голяма дори отъ единъ жел-
лждъ, и поиска да ме грабне. Азъ се заврѣхъ

между коренчетата на тревичкитѣ, но птицата
почна да ме търси тамъ съ човката си. Тогава
азъ избѣгахъ. Върху твоята ржичка намѣрихъ
спасение и спокойствие. Кажми ми сега, мъничка
Елке, какво добро искашъ да ти сторя.

— Нищо, нищо не искамъ, Калинке-Малинке,
стига ми и това, дето дойде да ти се пора-
дамъ. Ти си много хубава бубулечка.

— Слушай, малка Елке! Азъ пъкъ ще ида
въ горичката на малката полянка, между корен-
четата на тревичкитѣ. Тамъ наблизу, на единъ
буковъ листъ, живѣе Сынчо. Той е много мъни-
чѣкъ, много веселъ. Въ ржцетѣ си всѣкога носи
малка китка отъ горски билки. Който помирише
тая китка, веднага заспива сладко и въ снѣя си
вижда най-хубавото царство на цвѣтята и на
мъничкитѣ животни. Ако нѣкога не можешъ да
заспишъ, азъ ще ти пратя Сынча, съ малката
китка. Ти ще я помиришешъ, ще заспишъ и въ
снѣя си пакъ ще ме срещнешъ въ розовото цар-
ство на цвѣтята. Сега, сбогомъ!

Пѣстрата Калинка-Малинка разпери полека
крилцата си, вдигна се и отлетѣ.

Елинъ-Пелинъ